

[Socialministeren.]

mod de mennesker, der har arbejdet med sagen i 10 år, og især mod dem, der i 10 år har glædet sig til at få ordentlige levevilkår.

Inge Fischer Møller (S):

SFs forslag til folketingsbeslutning om visse foranstaltninger inden for åndssvageforsorgen, hvis egentlige sigte er at modarbejde opførelsen af åndssvageforsorgens lokalinstitution på Irlandsvej, må socialdemokratiet afvise på det kraftigste.

Som begrundelse for fremsættelse af forslaget bemærker SF, at uanset at institutionen har været planlagt gennem en længere årrække, og at SF tidligere har givet tilslutning, nemlig allerede i 1968, mener SF ikke, at den planlagte institution opfylder nutidens og fremtidens behov, og de foreslår derfor, at der bliver oprettet nogle mindre institutioner i stedet for.

Det er underligt, at SF fremkommer med forslaget nu. Spørgsmålet om store og små institutioner er ikke nogen ny debat, og jeg vil derfor karakterisere SFs foreliggende forslag som en smart manøvre for at tækkes den efterhånden meget misforståede diskussion omkring nærdemokrati. Forslaget er ikke seriøst, og at det vil betyde store menneskelige lidelser, hvis det skulle blive vedtaget, er sikkert unødvendigt at nævne her. Hver eneste gang vi her i folketingssalen har haft en diskussion omkring åndssvageforsorgen, har der aldrig været grænser for, hvad alle ville gøre; alle ville være med til at gøre forholdene bedre. Nu hvor der endelig er et konkret forslag, der skal sættes i gang, så hopper SF fra.

Når man læser det nævnte aktstykke, der er afgivet til finansudvalget, nærmere igennem og også ser grundigt på de spørgsmål, finansudvalget har stillet til socialministeren, og de svar, socialministeren har givet, er der ingen tvivl om, at Irlandsvej vil afhjælpe et af de allermest presserende problemer, vi har inden for åndssvageforsorgen i dag. Meget ofte har vi jo haft en diskussion om, hvorvidt Københavnsområdet skulle have en særstilling. I denne sag er det vigtigt at fremhæve, at Københavnsområdet ikke har mulighed for en rimelig placering af sine åndssvage. Derfor må og skal Irlandsvej gennemføres. Til orientering kan jeg oplyse, at Irlandsvej er en specialinstitution,

der får plads til i alt 284 klienter, der i meget stor udstrækning har behov for fysiurgisk behandling. Det skal også understreges, at de klienter, det drejer sig om, har andre handicap end lige netop åndssvaghed. Derfor er der brug for en særlig institution til at værne dem.

Hvis vi generelt ser på den samlede gruppe af åndssvage, så kan vi sige, at 10 pct. af samtlige åndssvage har behov for fysiurgisk behandling, og af de åndssvage, der er anbragt på institution, har ca. 15 pct. behov for fysiurgisk behandling. De klienter, der skal have ophold på Irlandsvej, opdeler sig på følgende måde: de 144 har behov for fysiurgisk behandling, og de 140 betegnes som plejepatienter. Behovet for fysiurgisk behandling for de klienter, som skal have ophold på Irlandsvej, overstiger altså 50 pct.

Socialdemokratiet har altid og som et af vore meget vigtige mål haft, at vi ville være med til at skabe bedre forhold for vore åndssvage, og de, der har fulgt med i debatten, og som har kendskab til de faktiske forhold, vil også vide, at der i stigende omfang er oprettet mindre institutioner i form af pensionater m. v. Det er en glædelig udvikling, og der skal ikke herske tvivl om, at den skal fortsætte i et så stort omfang som overhovedet muligt. Men der skal heller ikke herske tvivl om, at det er pladderromantik at forestille sig, at alle vore handicappede kan integreres i samfundet. Der vil beklageligvis altid være en gruppe, som det offentlige må tage sig af, fordi de er for svage til at tale deres egen sag.

Endelig vil jeg sige, at når der er tale om en institution som den planlagte på Irlandsvej, må den nødvendigvis have en vis størrelse, for at man med rimelighed kan tilknytte den personalegruppe til behandling af klienterne, som er nødvendig. Hermed er ikke sagt, at socialdemokratiet ikke vil være villig til i det fortsatte arbejde inden for åndssvageforsorgen at diskutere spørgsmålet omkring oprettelse af mindre institutioner i fremtiden, men det løser ikke det aktuelle behov, som der her er tale om.

Jeg skal sluttelig understrege, at skulle det ulykkelige ske, at SFs forslag bliver vedtaget, vil de mennesker, som bor på Ebberødgård, være henvist til i en længere årrække at leve under umenneskelige forhold — alle medlemmer i folketinget er